

- 2) Трябва ли член 5, параграф 1, букви а) и б) от Първа директива 89/104/ЕИО на Съвета от 21 декември 1988 година за сближаване на законодателствата на държавите-членки относно марките да се тълкува в смисъл, че доставчикът на възмездна услуга за каталогизиране, който предоставя на разположение на рекламоделите ключови думи, които възпроизвеждат или имитират заявени марки, и организира посредством договора за каталогизиране създаването или привилегированото изобразяване, от тези ключови думи, на рекламни препратки към сайтове, на които се предлагат идентични стоки или стоки, подобни на обхванатите от регистрацията на марки, извършва използване на тези марки, което притежателят им има право да забрани?
- 3) В хипотезата, в която едно такова използване не би представлявало използване, което може да се забрани от притежателя на марката в приложение на директивата и регламента [(ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 г. относно марката на Общността] ⁽²⁾, може ли доставчикът на възмездна услуга за каталогизиране да се счита за предоставящ услуга на информационното общество, състояща се в съхраняване на информация, предоставена на получателя на услугата по смисъла на член 14 от Директива 2000/13/ЕО от 8 юни 2000 година ⁽³⁾, така че от него да не може да се търси отговорност, преди той да е бил информиран от притежателя на марката за незаконното използване на знака от рекламоделателя?

- ⁽¹⁾ Първа директива на Съвета 89/104/ЕИО от 21 декември 1988 година за сближаване на законодателствата на държавите-членки относно марките (ОВ 1989 г., L 40, стр. 1, Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 92).
- ⁽²⁾ ОВ 1994 г., L 11, стр. 1, Специално издание на български език, 2007 г., глава 17 том 1, стр. 146.
- ⁽³⁾ Директива 2000/31/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 8 юни 2000 година за някои правни аспекти на услугите на информационното общество и по-специално на електронната търговия на вътрешния пазар (Директива за електронната търговия) (ОВ L 178, стр. 1, Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 29, стр. 257).

Иск, предявен на 4 юни 2008 г. — Комисия на Европейските общности/Италианска република

(Дело C-244/08)

(2008/C 209/42)

Език на производството: италиански

Страни

Ищец: Комисия на Европейските общности (представители: A. Aresu и M. Afonso)

Отвѣтник: Италианска република

Искания на ищеца

- Да се установи, че по отношение възстановяването на ДДС на данъчнозадължено лице, което е установено в друга държава-членка или в трета страна, дори когато то има постоянен обект, Италианската република не е изпълнила задълженията си по член 1 от Осма директива 79/1072/ЕИО ⁽¹⁾ на Съвета от 6 декември 1979 година за хармонизиране на законодателствата на държавите-членки относно данъците върху търговския оборот — режим на възстановяване на данък добавена стойност на данъчно задължени лица, които не са установени на територията на страната на сделката, и по член 1 от Тринадесета директива 86/560/ЕИО ⁽²⁾ на Съвета от 17 ноември 1986 година относно хармонизиране на законодателствата на държавите-членки в областта на данъка върху оборота — правила за възстановяване на данъка върху добавената стойност на данъчнозадължени лица, които не са установени на територията на Общността, тъй като задължава данъчнозадължените лица, които са установени в държава-членка или в трета страна, но имат постоянен обект и чрез него са доставяли стоки или услуги в Италия през разглеждания период, да получават възстановяване на данъчен кредит по ДДС посредством механизмите, предвидени в посочените директиви, а не посредством приспадане, когато стоките и услугите са получени не от постоянния обект в Италия, а пряко от основното място на икономическа дейност;
- да се осъди Италианската република да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

С настоящия иск Европейската комисия иска от Съда да установи несъвместимостта с общностното право на италианска мярка, по силата на която данъчнозадължените лица по ДДС, които са установени в държава-членка или в трета страна, но имат постоянен обект в Италия и чрез него са доставяли стоки или услуги в Италия през разглеждания период, са длъжни да получават възстановяване на данъчен кредит по ДДС посредством механизмите, предвидени в Директива 79/1072/ЕИО (Осма директива ДДС) и в Директива 86/560/ЕИО (Тринадесета директива ДДС), а не посредством обичайния механизъм на приспадане, предвиден като общо правило в Директива 77/388/ЕИО ⁽³⁾ (Шеста директива ДДС), когато стоките и услугите са получени не от постоянния обект в Италия, а пряко от основното място на икономическа дейност в чужбина.

Според Европейската комисия подобна мярка, която представлява допълнителна финансова тежест за заинтересованите данъкоплатци при изпълнението на техните задължения, противоречи на разпоредбите и основните принципи на посочените по-горе директиви в областта на ДДС, съгласно които чуждестранните данъчнозадължени лица с постоянен обект в Италия, които

извършват търговски сделки в Италия чрез него, трябва да могат да се ползват от обичайния механизъм на приспадане, предвиден в Шеста директива, дори когато някои търговски сделки е трябвало да се извършат пряко от основното място на икономическа дейност.

- (¹) ОВ L 331, стр. 11; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 1, стр. 34.
- (²) ОВ L 326, стр. 40; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 1, стр. 81.
- (³) ОВ L 145, стр. 1 — Шеста директива 77/388/ЕИО на Съвета от 17 май 1977 година относно хармонизиране на законодателствата на държавите-членки относно данъците върху оборота — обща система на данъка върху добавената стойност: единна данъчна основа.

Иск, предявен на 3 юни 2008 г. — Комисия на Европейските общности/Република Финландия

(Дело C-246/08)

(2008/C 209/43)

Език на производството: фински

Страни

Ищец: Комисия на Европейските общности (представители: P. Aalto, D. Triantafyllou)

Ответник: Република Финландия

Искания на ищеца

— Да се установи, че Република Финландия не е изпълнила задълженията си по член 2, параграф 1, както и по член 4, параграфи 1, 2 и 5 от Шеста директива 77/388/ЕИО за ДДС (¹), като не начислява ДДС върху правните консултации, предоставени от държавните служби за правна помощ (назначените там обществени правни съветници) съгласно разпоредбите относно правната помощ срещу частично заплащане, докато съответните услуги, предоставени от частни съветници, подлежат на облагане с ДДС,

— да се осъди Република Финландия да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Във Финландия получателят на правна помощ може да избере между обществени и частни правни съветници, които да го подпомагат в съдебното производство. В този случай предоставените срещу частично заплащане услуги от обществените правни съветници не подлежат на облагане с ДДС, докато върху предоставените срещу частично заплащане услуги от частните правни съветници се начислявал ДДС. Според Комисията в този случай има неравно третиране по отношение на облагането с

ДДС на еднакви услуги, което имало последици за собствените средства на Общността.

Услугите, предоставяни от държавните служби за правна помощ в съдебното производство, не попадали в приложното поле на член 4, параграф 5, първа алинея от Шеста директива за ДДС. Без съмнение тези услуги не се облагали с ДДС тогава, когато те се предоставяли без заплащане. Когато получателят на правна помощ обаче заплащал за това, предоставяните от държавните служби за правна помощ услуги не могли да се разглеждат като освободени от ДДС.

Съгласно член 4, параграф 5, втора алинея от Директивата за ДДС публичноправните субекти следвало да се разглеждат като данъчнозадължени лица по отношение на дейностите, които извършват в качеството им на органи на държавната власт, при които третирането им като данъчно незадължени лица би довело до значително нарушаване на конкуренцията. Дори и държавните служби за правна помощ да се разглеждали като извършващи дейност в качеството им на органи на държавна власт, тяхното третиране като данъчно незадължени лица в посочените случаи щяло да доведе до значително нарушаване на конкуренцията. По тази причина те трябвало да се разглеждат като данъчнозадължени лица по ДДС.

- (¹) ОВ L 145, стр. 1.

Иск, предявен на 9 юни 2008 г. — Комисия на Европейските общности/Република Гърция

(Дело C-248/08)

(2008/C 209/44)

Език на производството: гръцки

Страни

Ищец: Комисия на Европейските общности (представители: Eleni Tserepa — Lacombe и A. Markoulli)

Ответник: Република Гърция

Искания на ищеца

— да се установи, че Република Гърция не е изпълнила задълженията си по член 4, параграф 2, букви а) и в), член 5, параграф 2, буква в), член 6, параграф 2, буква б), членове 10, 11, 12, 13, 14, 15, 17, 18 и 26 от Регламент (ЕО) № 1774/2002 (¹) от 3 октомври 2002 година за установяване на здравни правила относно странични животински продукти, непредназначени за консумация от човека,

— да се осъди Република Гърция да заплати съдебните разноски.